

Den kristne prædiken og Helligånden Frank Jacobsen - "Gud har talt!"

Vi har i det foregående nu set, hvorledes den prædiken, hvorved Gud åbenbarer sig, er bundet til, hvad Gud allerede har talt i Skriften. Men, som vi tidligere har understreget, åbenbare Gud sig ved at skjule sig i ordet. Dette gælder både Skriften og den kristne prædiken. Og det betyder, at ingen kan høre Gud bare ved at gå til Skriften eller den kristne prædiken.

For ethvert menneske, med alle dets medfødte sanser, gælder det, at det ikke kan tage imod det, som kommer fra Gud ([1. Kor. 2,14](#)). Der vil altid ligge et dække over både Skriften og forkyndelsen, som apostelen Paulus skriver til menigheden i Korinth:

»Lige til den dag i dag er det samme dække blevet ved at hvile over oplæsningen af den gamle pagt uden at tages bort, for kun i Kristus bliver det fjernet. Men hver gang en omvender sig til Herren, tages dækket bort, for Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er frihed (fra dækket) ... Men selvom der også ligger et dække over vort evangelium, så er det for dem, der fortæbes, det er tildækket, de vantro, hvis tanker denne verdens gud har slået med blindhed« ([2. Kor. 3,14-4,4](#)).

Skal nogen høre og forstå Guds tale i den hellige skrift og den kristne forkyndelse, da må dette dække fjernes, og det kan alene den hellige Ånd gøre, som vi ser her hos Paulus. Igen: ingen kan forstå Guds ord, før han har den samme ånd som Gud. Gud kan ikke tale til noget andet menneske end det, som han skabte: mennesket i Guds billede.

Men hvor skal vi få den Ånd fra? For at få den må vi omvende os til Jesus, sagde Paulus. Kristus alene er den, som sender Helligånden fra Himlen, som Peter sagde i sin pinseprædiken ([Apg. 2,33](#)). Den kendsgerning, at Gud således skjuler sig for os, hvor han samtidig har sagt, at han vil åbenbare sig for os, det er den samme kendsgerning, som Adam og Eva stod over for, da Herren fordrev dem fra Eden og spærrede vejen tilbage til livets træ ([1. Mos. 3,24](#)). Skriften kalder det »Guds vrede« eller »loven«.

Vi skal senere tale mere om loven. På dette sted vil vi bare gøre opmærksom på selve ordene: loven - Guds vrede.

For har vi først forstået, at denne skjulthed hos Gud hører loven og Guds vrede til, begynder vi også at kunne forstå, hvorfor Gud skjuler sig bag det ord, som han vil åbenbare sig ved ([Rom 3,9](#)).

Skriften siger nemlig om loven, at den møder mennesker, som er under loven og Guds vrede, for at hvert menneskes mund skal blive stoppet og hele verden stå straffskyldig for Gud.

Loven standser os ved indgangen til Gud selv, til Guds-billedets genskabelse, til den nye Ånds liv, for at bringe os til sandhedserkendelse over for Gud: at vi pga. skyld over for Gud er lukket ude fra Gud. Vi ser her ved Skriften og den rette kristne prædiken, at vi står ansigt til ansigt med det ord, som er døren ind til Gud selv og genoprettelse af den harmoni, fred med Gud, som skylden har ødelagt, men vi ser intet, hører intet, får intet. Der er lukket.

»Hvorfor, Gud?« spørger vi. Og Herrens svar lyder: »Din synd lukker dig ude. Den må væk«. Det er over for denne dom, at den ydmyghed skabes, som Gud viser nåde. Her må jeg ydmyge mig for Gud ([1. Pet. 5,5](#)) og søge mine synders forladelse hos Kristus, som Paulus sagde: »Hver gang en omvender sig til Herren, tages dækket bort,« eller også må jeg vedblive at stå udelukket fra Gud og det evige liv.

Men omvender en synder sig til Herren med den bøn, at han vil fjerne alt det, som stiller ham uden for den verden, hvor Gud er, har han alle Guds løfter med sig om, at han en dag skal opleve det, som Paulus omtaler med disse ord: »Alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl (= i ordet)«. ([2. Kor. 3,18](#)).

Dette er, hvad troens slægter ned gennem tiden har ejet som deres livs hemmelighed: »Vi har skuet Herrens herlighed, vi har mødt Herren og hørt ham tale med os ansigt til ansigt - ikke i hans evige,

utilnærmelige skikkelse, men i ordet.« Men ser vi nu videre i 2. Korintherbrev - i kapitel 4 - vil vi der se, hvordan denne Åndens åbenbaring ikke blot er nødvendig for den, som vil møde Herren gennem ordet, men at det tillige er den, som skaber sande prædikanter.

Således siger han i vers 6: *»Gud, som sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må skinne klart.«*

Og mærk så vers 13:

»Men da vi nu har den samme troens Ånd som i skriftordet: >Jeg troede, derfor talte jeg,< så tror også vi, og derfor taler vi også.« Her åbenbarer apostelen, at der er sket nøjagtigt det samme med dem, som skete med Esajas, da han skulle prædike Guds ord: han modtog alene Guds-billedet ved personligt at tilegne sig Guds dom og Guds frelse. Ingen kan tale ud af troens Ånd, uden at de selv har erfaret, at Gud gennem ordet har talt dom og frelse til dem.

Ingen kan studere sig til åbenbaring. Den, som vil møde Gud, må ledes af Ånden til åbenbaring. Ingen kan ved nogen studeren prædike det ord, Gud har valgt at åbenbare sig gennem. Han må først blive en Ånd med det ord ved personligt at have modtaget barmhjertighed hos Gud. Gud sender og bruger ikke et menneske, som har gjort sig selv til prædikant, hvor mange år han end har brugt på sine studier.

Dette er et dybt alvorligt faktum, som det kan være af evig betydning at få set. Den, som vil finde Gud, må forstå, at der er forkyndelse, hvor man for altid må opgive håbet om at se Herren og modtage hans Ånd og liv. Du kan vælge en forkyndelse, som forudbestemmer dig til aldrig at møde Herren, fordi det ord, som prædikes, ikke er det ord, som Gud har talt - enten fordi det ikke er Skriften, som forelæses, eller også fordi ordet aldrig er blevet tilegnet ved den hellige Ånd af ham, som har stillet sig selv frem som prædikant.

Meget ligegyldigt bliver i dag sagt om prædiken, men meget sjældent forstår mennesker, at Guds ord i dag skal søges - at det kan være skæbnesvangert at lade sig lede af menneskeskabte ting såsom sognegrænser, sognekirker, embeder og titler, talekunst, aktualitet i emnevalg eller hvad andet vi kan føle os bundet af. Vil jeg møde Gud selv og modtage hans Ånd og fylde, må jeg søge den prædiken, som er hans ords prædiken, menighedens eneste sande tale.

(Afsnit fra "Gud har talt" af Frank Jacobsen - Luthersk Missions Bibelskoles Elevforening 2009 - Shafan 15-06-13)